

CONCURS MICRORELATS CONTRA LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE

#microrelats25NCapdepera

AJUNTAMENT
DE CAPDEPERA

Presentació

L'Ajuntament de Capdepera i Esperit Feminista per segon any han organitzat un **CONCURS de MICRORELATS CONTRA LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE**, amb la col·laboració de Biblioteques Municipals de Capdepera, el Servei d'Assessorament Lingüístic i Esperit Feminista, Associació Cultural Cinema de Capdepera i estanc Can Pep Serra.

L'objectiu del concurs és **visibilitzar i prendre consciència de les situacions de violència de gènere i sensibilitzar sobre aquest tema,**

fomentant la igualtat entre els sexes.

Se n'han creat dues categories: adulta i juvenil (d'ESO a BATXILLERAT).

Resultat d'aquesta convocatòria, s'hi han presentat **35 microrelats: 6 en la categoria adulta i 29 en la juvenil.**

Vat aquí el recull de microrelats guanyadors 2025, amb l'etiqueta #microrelats25NCapdepera.

ÍNDIX

Categoria adulta

UN MAR DE BLAUS

Arnau Serra Nebot

Categoria jove

SALIR DE LA MELANCOLÍA

Mia Reatto

1r Batxiller IES Manacor

UN MAR DE BLAUS

Arnau Serra Nebot

El mar. Tant de bo pogués banyar-m'hi. Diuen que és inabastable, que la seva olor s'aferra als cabells i que l'arena ardent crema els peus. Només l'he vist en fotografies: un immens blau que sembla capaç d'engolir-ho tot.

M'imagín caminant-hi descalça, l'aigua acariciant-me els turmells. Però després em mir al mirall, i els meus blaus -els meus mars particulars- em recorden per què no hi vaig.

Potser qualche dia coneixeré el mar. M'hi endinsaré vestida, sense mirar enrere. Deixaré que l'aigua arrossegui els blaus, les excuses i la vergonya. I quan surti, si encara puc respirar, serà només per dir en veu alta: ja no tinc por.

Quan ell arriba al meu refugi, amb aquella ferum rància de suor, alcohol i tabac, em diu que soc seva. I jo pens en el mar, i en com ningú no pot ser amo del mar.

Jan Tria

SALIR DE LA MELANCOLÍA

Mia Reatto
IES Manacor

Me toqué el pecho. El corazón me latía como si alguien me pateara desde adentro. No sabía dónde estaban mis bragas y cuando me movía para buscarlas lo veía a él, dormido, tan tranquilo, y se me venían unas inmensas ganas de vomitar.

No sé por qué le dije que sí.

No sé por qué fui tan cobarde.

Tan miedosa, yo, que siempre me defendí, que juré no dejarme tocar sin quererlo.

Y aun así, ese sí salió de mi boca manchada de labial.

Y no me olvido de su rostro, orgulloso de haber domado a la fiera.

Le contó a todos sus amigos cómo me llevó a su casa, cómo me hizo callar, como si fuera un premio.

No contó la parte en la que lloré. No contó lo ruidosa que fue la cachetada que le dí, ni mucho menos la que me devolvió él.

Entonces me veo. Una figura en el espejo que no se reconoce. Lloré sin ruido, porque no podía ni llorar bien.

A veces pienso que todavía tengo dieciséis, que todavía estoy ahí, llena de vergüenza, con la cara vuelta hacia la pared para que nadie vea lo que me hicieron.